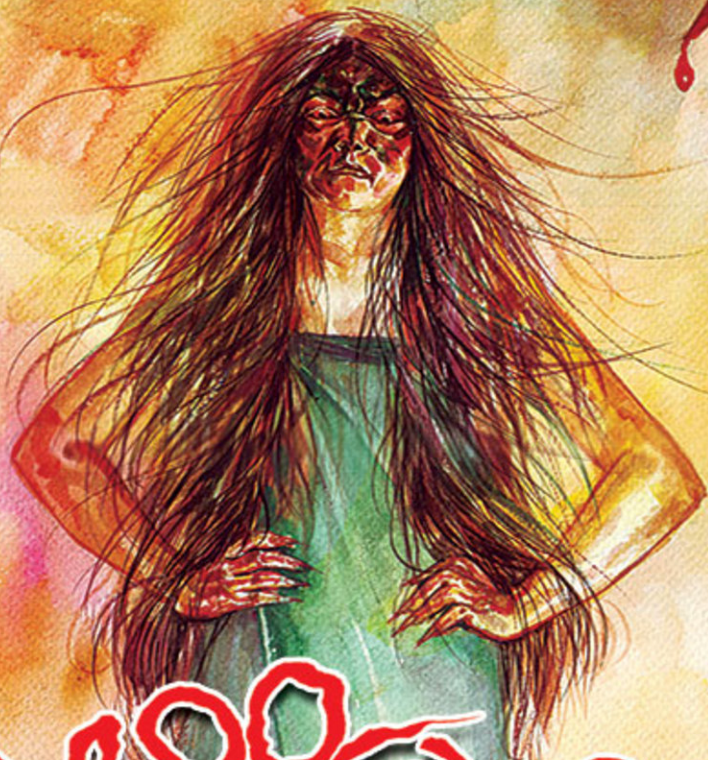

အရှေ့ဘက်တောင်တင်

တၢ်ဂေၤ

မိမိတၢ်မိမိတၢ်တၢ်ဂေၤ

ဒီ ဒီ ဒီ - ယ ယ ယ

NEK.

မှန်ထဲက တာတေ

တာတေတို့ နေတဲ့ ထနောင်းကုန်းကနေ ဆရာမနိုင်ကို သွားတဲ့ အခါ လှည်းလမ်းကြောင်းမှာ ကုက္ကိုခွတို့ ၊ သစ်ရာတေတို့ ၊ သီးတေတို့ ၊ ထိန်ကုန်းတို့ ၊ ညံတေတို့ ဆိုတဲ့ ရွာတွေကို ဖြတ်သွား ရတာဗျ။

ညံတေဆိုတာ ရှေးရွာဟောင်းကြီးဗျ။ ဘယ်လောက် တောင် ရှေးကျတယ်တော့ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘက်က ယာ

တောတွေထဲမှာ ရှေးခေတ်က အုတ်ခဲအကြီးကြီး တွေနဲ့ တည်ထားတဲ့ ဘုရားပျက်တွေ အတော်များများ ရှိတယ်။ အဲဒီက ယာတောတွေကို ခေါ်တာတောင် ဘုရားငုတ်တိုအကွက် တို့ ၊ ဘုရားပျက်ကုန်းတို့ ၊ ဘုရားအိုယာကွက်တို့ ၊ ဥစ္စာသိုက်ကုန်း တို့ ခေါ်တာပျ။

ညံတောမှာ ယာထွန်ရင်း ရှေးဟောင်းဒင်္ဂါးတွေ ရဖူးတဲ့ သူတွေ ရှိတယ်။ ရှေးခေတ်ကသုံးတဲ့ အိုးတွေ၊ ခွက်တွေကတော့ ခဏခဏကို တွေ့ကြတာပျ။

ရွာထဲမှာ ဆိုရင်လည်း ရှေးခေတ်က အိမ်ဟောင်းတွေ၊ အိမ်ပျက်တွေ ပေါမှ ပေါပျ။ ပြီးတော့ သူတို့ ရွာထဲမှာ တစ္ဆေလိုလို၊ ဥစ္စာစောင့်လိုလို၊ သရဲလိုလိုတွေလည်း မကြာမကြာ မြင်ကြရတယ် ဆိုပဲ။

ညံတောက ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတွေဆိုရင် တော်တော် ကို ရှေးကျတဲ့ ကျောင်းကြီးတွေပျ။ ကျောင်းဝိုင်းကြီးတွေကလည်း ကျယ်ပျံ့ပျ။ အုတ်ပုံကြီးတွေ ဖြစ်နေတဲ့ ဘုရားပျက်တွေလည်း ရှိသပျ။ ညံတောကို ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့ အခါတိုင်း စိတ်ထဲမှာ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီးကို ဖြစ်ရောပျ။ ဟိုဟာ လွမ်းသလို၊ ဒီဟာ လွမ်းသလိုနဲ့ ဘယ်လိုကိုပြောရမှန်းမသိတော့ပါဘူးပျ။

အခုလည်း ကျုပ် ညံတောမှာ ရောက်နေတာပျ။ ညံတော မှာ ထူးခြားတဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခု ရှိတယ်။ လူတွေနဲ့ ဒိုးတူပေါင် ဖက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ နွားကြီးတွေ အသက်ကြီး လာပြီဆိုရင် ဘေးမဲ့ပေးတဲ့ အစဉ်အလာပျ။ နှစ်တိုင်းရှိတာတော့လည်း မဟုတ် ဘူး။ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာတဲ့ နွားကြီးတွေ ရှိလာမှ ဘေးမဲ့ပွဲ လုပ်ကြတာ။

တစ်ခါတလေများ ဆိုရင် သူ့အိမ်က တစ်ကောင်၊ ငါ့အိမ် က တစ်ကောင်နဲ့ ငါးကောင်၊ ခြောက်ကောင်တောင် ဖြစ်သွား တာပျို့။

ဒီနှစ် ညံတောမှာ ဘေးမဲ့ပွဲရှိသတဲ့ ဆိုရင် အနီးအနားက ရွာတွေက လှည်းတွေနဲ့ သွားကြသဗျ။ အနည်းဆုံး ဆိုင်းပွဲတော့ ပါတာဗျ။ နွားဘေး မဲ့လွတ်တဲ့ သူတွေက ငွေကို မတည်ပြီး ရွာထဲ က တတ်နိုင်တဲ့ လူတွေက လည်း ငွေတွေ ဝိုင်းထည့်ကြတာပေါ့ဗျ။ ရှင်ပြုပွဲလိုပဲဗျ။ ရုံထိုးပြီးတော့ ကို ထမင်း၊ ဟင်း ကျွေးတာဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘေးမဲ့ပွဲမှာ ကျွေးတာက သက် သတ်လွတ်ချည်း ကျွေး တာမျိုး။

ကျွေးမွေးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဘေးမဲ့လွတ်တဲ့ နွား ကြီးတွေအ တွက် ကုသိုလ်လုပ်တာဗျ။ ရွာထဲက ငွေကြေးမတတ် နိုင်တဲ့ လူတွေက လည်း သူတို့ စိုက်ခင်းထဲက ခရမ်းခေါင်းသီးတွေ၊ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ၊ ကြ က်သွန်၊ ငရုတ်သီး၊ ပဲ စတဲ့ သီးနှံတွေ ထည့်ကြသဗျ။

တချို့ကလည်း ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ ထင်းတွေ လာပို့ကြတယ်။ ဟိုရွာ၊ ဒီရွာက လာတဲ့ လူတွေကလည်း လက်ချည်းလာတာ မဟုတ် ဘူးဗျ။ ငွေကြေးကစပြီး ဆန်တို့ ၊ ပဲတို့ ၊ ဆီတို့ ၊ အသီးအနှံတို့ ပါအောင်ယူလာကြတာ။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူတို့ ရွာ က ဘေးမဲ့ပေးမယ့် နွားတွေပါ ဆွဲ လာပြီး ညံတော ဘေးမဲ့ပွဲမှာ တစ်ခါတ ညည်းပေါင်းပြီး ဘေးမဲ့ပေးကြတာမျိုး။

ဘေးမဲ့ပေးပြီးရင်တော့ အဲဒီနွားအိုကြီးတွေကို အိမ်မှာ ပဲ ကျကျနန ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကြတာ။ ဘာမှ မခိုင်းတော့ဘူးမျိုး။ သေသွားရင် လည်း အသားပေါ်ပြီး မစားကြဘူးဗျ။ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် မြေထဲမြှုပ် ကြတာ။

အဲ...ပြောရဦးမယ်မျိုး။ မသမာတဲ့ သူတွေက ညဘက် လာပြီး နွား သေကို ဖော်ပြုယူပြီး အသားဖျက်မှာ စိုးလို့ မြေမြှုပ်တဲ့ အခါ ရေနံဆီ လောင်းပြီးမှ မြှုပ်ကြတာ။ ညံတောသားတွေ နွား ချစ်ပုံကတော့ ထူးချ

က်ဗျာ။

ဒီအစဉ်အလာကလည်း ဘယ်တုန်းကတည်းက ရှိလာ မှန်းကို မသိ တာဗျ။

ညံ့တော့ဘေးမဲ့ပွဲက ကဆုန်လပြည့်နေ့မှာ လုပ်ကြတာဗျ။ ကျုပ်ငယ် ငယ်ကတော့ အဘတို့ ၊ အမေတို့ နဲ့ တစ်ခါနှစ်ခါ ရောက် ဖူးသားဗျ။ မ ရောက်တာတော့ ကြာပါပြီ။

ဒီနှစ်တော့ ကျုပ်အကောင်နှစ်ကောင် ပူစာတာနဲ့ ရောက် လာတာဗျို့ ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိလေ။

"ကိုကြီးတာတေ...ညံ့တော့ဘေးမဲ့ပွဲ သွားကြရအောင် ဗျာ။ ဒီနှစ် နွား ဆယ့်ငါးကောင်တောင် ဘေးမဲ့ပေးမှာ တဲ့ ဗျ။ ဆိုင်း ပွဲကလည်း ကောင်း မှာ လို့ ပြောတယ်ဗျ"

ကျုပ်လည်း ဒီကောင်နှစ်ကောင် လွတ်သွားချင်နေမှန်းသိ လို့ မငြင်း တော့ပါဘူးဗျာ။

"အေးလေ...ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့ကွာ"

ဒီကောင်တွေ တော်တော်ပျော်သွားတာဗျ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက ကလေးသာသာ အရွယ်တွေမို့လား။ ညံ့တော့ပွဲသွားရ မယ်ဆိုတော့ ပျော် တာပေါ့ဗျာ။

ညံ့တော့မှာ က ကျုပ်နဲ့ လူခင်တွေ ရှိတယ်ဗျ။

ကိုမင်းယာတို့ ညီအစ်ကိုတွေ၊ ကိုဖိုးဆန်းတို့ ညီအစ်ကို တွေ၊ ပြီး တော့ ကိုရင်မောင်တို့ ၊ ကိုရင်ကောင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ။ အဲ...ပြောရဦးမ ယ်ဗျို့၊ ကိုရင်ကောင်ဆိုလို့ ။

ညံ့တောဘေးမဲ့ပွဲကို အမြဲတမ်း ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ပေးတဲ့ အလှူဒကာကြီး ဦးဘိုးပရဲ့ သားတွေဗျ။ အကြီးက ကိုရင်မောင် တဲ့ ၊ အငယ်က ကိုရင်အောင်တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ညံ့တောသားတွေက ချစ်စနိုးနဲ့ ရင်အောင်ကို ရင်ကောင်ပဲ ခေါ်ကြတာဗျို့။ ရင်မောင် ညီ ရင်ကောင်လို့ နောက်ရင်းပြောင်ရင်းကနေ ရင်ကောင်ပဲ ခေါ်နေကြတာ။

သူတို့ အဖေ ဦးဘိုးပက လူချမ်းသာကြီးဗျ။ ယာတွေမှ လက်ညှိုးထိုးလို့ ကို မလွဲဘူးဆိုပဲ။ ထန်းတောကြီးလည်း ပိုင်တယ်တဲ့ ဗျ။ ပြီးတော့ အမွေကလည်း နှစ်မွေခံဆိုလား၊ သုံးမွေခံဆိုလားဗျ။

လူဆိုတာကလည်း အမျိုးမျိုးရှိတာဗျနော။ လူချမ်းသာ တိုင်း လှူကြတန်းကြတာ မဟုတ်ဘူး လေဗျ။ ကိုရင်မောင်တို့ အဖေ ဦးဘိုးပက တော့ အားကြီးလှူတာ၊ တန်းတာဗျို့။ စီးပွားက လည်း လှူလေ တက်လေဆိုပဲ။ ဦးဘိုးပရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်ဖွားအိ ဆိုတာကလည်း သူ့ယောကျ်ား ဦးဘိုးပလိုပဲ အလှူအတန်း အား ကြီးရက်ရောသတဲ့ ဗျား။

ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝဆိုတာ ဘုန်းကြီးတွေ တရားဟောသလို ပဲဗျ။ ဒုက္ခဘုံကြီးဆိုတာလေ။ အဲဒါ ဟုတ်မယ်ဗျ။ ဦးဘိုးပတို့ မှာ စိတ်ထားရော၊ ဥစ္စာဓနရော ဘာမှ ကို ပြောစရာမရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မိသားစုမှာ လည်း ဒုက္ခတော့ မကင်းဘူးဗျ။

ကျုပ်စောစောကပြောတဲ့ ကိုရင်မောင်ရဲ့ ညီ ကိုရင်ကောင် က ရူးနေတာဗျ။

ရူးတာမှ သွက်သွက်လည်အောင်ကို ရူးတာဗျို့။ အစက အကောင်းပါဗျ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနဲ့ လူခန့်တွေဗျ။ ညံ့တောက အပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ ညီအစ်ကိုပေါ့ဗျ။

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကမှ ရူးသွားတာဗျ။ အကောင်း ကနေ ရ

တ်တရက်ကြီး ဖြစ်သွားတာတဲ့ ။ ကိုရင်ကောင် ရွာကနေ နှစ်ရက်လောက် ပျောက်သွားသတဲ့ ။ ရွာလည်း ပြန်ရောက်လာ ရော သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနေတာတဲ့ ဗျို့။ ဒီကနေ့အထိကို ဘာဖြစ်မှန်း မသိကြတာ။

အမျိုးမျိုးတော့ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ ကိုရင်ကောင် ဆေး ခတ်ခံရတာလို့ ပြောလိုပြော၊ ပြုစားခံရတယ်လို့ ပြောလို့ ပြောဗျ။ ကိုရင်မောင်ဆိုတာလည်း နယ်တကာလှည့်ပြီး ဆရာရှာလိုက်၊ သူ့ညီကို ကုလိုက်နဲ့ အားရတယ်ကို မရှိပါဘူးဗျာ။

ကဆုန်လပြည့်မတိုင်ခင် အဖိတ်နေ့မနက်အစောကြီး ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကိုခေါ်ပြီး လှည်းမောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ လှည်း မောင်းတယ်သာ ဆိုတာပါဗျာ။ အဘနွားကြီးနှစ်ကောင်က မောင်း ရတယ် မရှိပါဘူးဗျာ။ လှည်းလမ်းကြောင်းရောက်တာနဲ့ တန်းသွား တော့တာဗျ။

"ကိုကြီးတာတေ...ပေး၊ ကျုပ်မောင်းမယ်"

ကျောက်ခဲက ကျုပ်လက်ထဲက ကြိုးနဲ့ နှင်တံကို တောင်း တယ်။

"နေပါ ကျောက်ခဲရာ။ ဒီကောင်ကြီးတွေက မောင်းရ တာမှ မဟုတ်တာကွာ"

"ဟာ...ကိုကြီးတာတေကလည်း ၊ ကျုပ်ကိုပေးမှာ သာ ပေးစမ်းပါဗျာ ။ ကျုပ်တစ်လှည့်၊ သံမဏိတစ်လှည့် မောင်းမှာ ပါ။ ကိုကြီးတာတေ အေးအေးသာ ထိုင်လိုက်ပါဗျာ"

ကျောက်ခဲက ဇွတ်ဗျ။ ကျုပ်လက်ထဲက လှည်းကြိုးနဲ့ နှင်တံကို ဇွတ်ဆွဲယူတာဗျို့။ ကျုပ်လည်း အားသွားတော့ လှည်း ရံတိုင်ကိုမှီထိုင်ပြီး နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး မီးညှိဖွာတာပေါ့ဗျာ။

ညံတော့ကိုရောက်တော့ ၈ နာရီလောက် ရှိသေးတာဗျ။ ရွာတောင်ပို

င်းက ကိုမင်းယာတို့ ဝိုင်းကို တန်းမောင်းခဲ့တယ်။ ကိုရင် မောင်တို့ ဝိုင်းကို သွားလည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရက်မျိုးမှာ သူတို့ အိမ်က လူဝင်လူထွက် သိပ်များမှာ ဗျ။ ဒါကြောင့် ကိုမင်းယာ တို့ ဝိုင်းပဲ လာခဲ့တာ။

"ဟာ...ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားကွ တာတေရ"

ဝိုင်းထဲဝင်တာနဲ့ ကိုမင်းယာရဲ့ အသံဩဩကြီးကို ကြားရ တော့တာပဲဗျို့။

"ဟေ...ထနောင်းကုန်းက တာတေလားကွ"

အိမ်ပေါ်က အသံတစ်သံ ကြားလိုက်တယ်။ ဘယ်သူ့ အသံမှန်းတော့ မသိဘူးဗျ။

"ဟုတ်ပဗျာ။ ညံတောဘေးမဲ့ပွဲ မရောက်တာကြာလို့ သက်သက်ကို လာခဲ့တာဗျ။ ဟောဒီမှာ ကျုပ်ညီနှစ်ယောက်လည်း ပါသဗျ"

"ဟာ...ကောင်းတာပေါ့ တာတေရ။ ဒီနှစ် လွှတ်စည် မှာ ဗျ။ လွှတ်နွားချည်း ဆယ့်ငါးကောင်ဗျ။ ငါတို့ အိမ်က တစ် ကောင်ပါတယ်ကွ"

"ဟာ...ဟုတ်လားဗျ"

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊ မမြင်တာကြာပေါ့"

ကိုမင်းယာရဲ့ ညီ ကိုမင်းဒင်ဗျ။ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေက ကျုပ်ထက်တော့ လေးငါးနှစ် ကြီးကြတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မြို့ကျောင်းမှာ တက်တုန်းက ကိုမင်းဒင်နဲ့ အတူတူဗျ။ သူက ကျုပ် ထက် နှစ်တန်းကြီးတယ်။

"ဟုတ်တယ် ကိုမင်းဒင်ရေ။ ယာထဲ အဘနဲ့ လိုက်တဲ့ အခါလိုက်၊ ရုပ်ရေးရွာရေးလုပ်နဲ့ အချိန်ကုန်တာပါပဲဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့လား...တာတေရ။ ငါကြားတာတော့ ဒါလောက် မကဘူး နော်။ တစ္ဆေ သရဲတွေတောင် မင်းက နှင် ထုတ်နိုင်နေတယ်ဆို"

"ဟာ...မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ကျုပ်က ဘာမှ တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းယာရယ်။ ဆရာတွေနဲ့ လိုက်ပြီး အကူအညီ ပေးတာပါဗျာ"

ကျုပ်တို့ လှည်းပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ကိုမင်းယာက...

"ကျော်မိုးရေ...ဒီကိုလာဦးဟေ့။ ကိုကြီးတာတေတို့ လှည်းကို ဖြုတ်ကွာ။ နွားတွေကို နောက်ထောင့်က စားခွက်မှာ သီးသန့်ကျွေးဟေ့။ တော်တော်ကြာ ဒီကကောင်တွေနဲ့ ရန်လုပ်နေ ကြဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးမင်းယာ"

"တာတေ...မင်း ကျော်မိုးကို သိလား"

"မသိဘူး ကိုမင်းယာရဲ့ ။ ကျုပ်လည်း သူ့ကို ကြည့်နေ တာ။ မျက်နှာပေါက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ တူသားဗျ"

"ဟား...ဟား...တူဆို တူအရင်းကိုကွ တာတေရ။ ငါတို့ အစ်မ မမယ် လှရဲ့ သားလေကွာ"

"ဟာ...ဟုတ်လား။ နို့...အစ်မမယ်လှတို့ ရော ကျန်းမာ ကြရဲ့ လားဗျ"

"အေး...အေး၊ ကျန်းမာကြပါတယ်ကွ တာတေရ။ ကဲ...ကဲ၊ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး နားကြရအောင်။ ကလေးတွေလည်း ခေါ်ခဲ့ဟေ့"

ကိုမင်းယာက အိမ်ပေါ်တက်သွားတော့ ကျုပ်ရော၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရော တက်ရတာပေါ့ဗျာ။

"တာတေ...နွားတွေအတွက်တော့ ဘာမှ မပူနဲ့ ။ ငါ့တူ ကျော်မိုး ကြည့်လိမ့်မယ်ဟေ့"

ကိုမင်းဒင်က အိမ်ပေါ်ထပ်ကို လှေကားကတက်နေဆဲ ကျုပ်ကို နောက်ကနေ လှမ်းပြောတာဗျ။

"ဟာ...ကိုစံမိုးကြီးပါလား"

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ကိုစံမိုးကို သွားတွေ့တာဗျ။ ကိုစံမိုး ဆိုတာက ကိုမင်းယာသူငယ်ချင်းလေ။ ဒီညတောသားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြို့ကိုပြောင်း သွားပြီး မြို့မှာ ပဲ အိမ်ထောင်ကျနေတာဗျ။ အခု ညတောဘေးမဲ့ပွဲကို ပြန်လာတာဖြစ်မယ်။

"စောစောက မင်းကို လှမ်းမေးတာ ငါလေကွာ"

"ဪ...ဒါကြောင့် ကျုပ်စဉ်းစားနေတာဗျ။ ဒီအသံ ကြားဖူးပါတယ် လို့ "

မတွေ့တာ ကြာနေကြတော့ ဟိုလူ့သတင်းမေး၊ ဒီလူ့ သတင်းမေးနဲ့ စကားဝိုင်းက စည်နေရောဗျို့။

ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကတော့ ကိုမင်းယာတို့ ညီအစ်ကို ချကျွေးတဲ့ မုန့်ဆီကြော်တွေကို အားရပါးရ စားတော့တာဗျို့။ ကျုပ်တို့ အညာမှာ က ဒီလို အလှူအတန်းများ ရှိလို့ ကတော့ မုန့်ဆီ ကြော်က တန်းကြော်တော့ တာဗျို့။

"နို့...ကိုမင်းယာတို့ အဘနဲ့ အမေရော မမြင်ပါလား"

"ဟာ...တာတေကလည်း ၊ ဒီလိုရက်မျိုးမှာ ဘယ်မြင် လိမ့်မတုံး။ ဘေးမဲ့ပွဲလုပ်မယ့် ရှေးကျောင်းကြီးမှာ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်နေပြီလေ ကွာ။ ၁

မနက်စာကစပြီး ထမင်းကျွေးရတာကွ"

"ဪ...ဟုတ်သားပဲ"

"ဒီည ဆိုင်းက မန္တလေးက စိန်ဟန်မောင်ဆိုင်းလေကွာ။ နာမည်ကြီး ကွ တာတေရ။ ဒီနှစ် ဘေးမဲ့ပွဲက လူတော်တော်လာ မှာ ကွ။ စောစောက မင်းဒင်ပြန်လာတော့ ရှေးကျောင်းကြီးမှာ လှည်းဝိုင်းချထားတာ မနည်း ဘူးဆိုပဲ"

"ဟင်...ကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

ကျုပ်တို့ လည်း စကားပြောကြဆိုကြနဲ့ ထမင်းစားချိန် ရောက်တော့ ကိုမင်းဒင်နဲ့ ကျော်မိုးက ထမင်းပွဲကြီး ပြင်ရောဗျ။

"တာတေရေ...ဟင်းကတော့ သက်သတ်လွတ်ပဲကွ။ ဒီရက်တွေဆိုရင် တို့ တစ်ရွာလုံး သက်သတ်လွတ်စားကြတာလေ ကွာ"

"ဟာ...ကိုမင်းဒင်ကလည်း ၊ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ။ ကဲ...လာဟော့... ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ"

ကျုပ်တို့ လည်း လှည်းစီးလာရတာဆိုတော့ ဗိုက်ဆာတာ ပေါ့ဗျာ။ သီးစုံဟင်းကလည်း ကောင်းပါ့ဗျာ။ ငံပြာရည်ချက် စပ်စပ်ကလေးနဲ့ ၊ သရက်သီးစိတ်ကလေးနဲ့ စားကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ အညာခလေ့ပေါ့ဗျာ။ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်ခဲ၊ မြေပဲကြော်၊ နဂါး ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာလို့ လေဗျာ။

ဗိုက်ကလေးကလည်း တင်းသွားတော့ ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာလိုက်တာနဲ့ မျက်စိကလေးကလည်း စင်းလာရောဗျား။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေမှ တွေ့ရတဲ့ သူတွေဆိုတော့ စကား ကလေး တပြောပြောနေကြတာပေါ့ဗျာ။

"တာတေ...တာတေ...မင်းရောက်နေတယ်ဆို"

"ဟင်...ဘယ်သူတုံးဗျ ကိုမင်းယာ၊ ကျုပ်ကိုခေါ်နေ တာ "

ပြောပြောဆိုဆို ကိုမင်းယာက အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်က နေ ငုံ့ကြည့် တယ်။

"ဟာ...ဟေ့ကောင်တွေ၊ အထူးအဆန်းပဲကွ "

"ဟေ...ဘာဖြစ်လို့ တုံးဟ မင်းယာရဲ့ "

ကိုစိန်မိုးက ကိုမင်းယာကို မေးတာဗျ။

"တာတွေကို လာခေါ်တာ ဘယ်သူလို့ ထင်တုံး"

"ဟာ...မသိဘူးလေကွာ။ ဘယ်သူခေါ်တာတုံး"

"ရင်ကောင်ဗျ၊ ရင်ကောင်"

"ဟေ...ရင်ကောင် ဟုတ်လား။ ရင်မောင်ညီ ရင်ကောင် မို့လား။ ဟ... ဒီကောင် ရူးနေတယ်ဆို"

ကိုစိန်မိုးက အံ့ဩသွားသဗျ။ ကျုပ်ကလည်း အံ့ဩတာ ပေါ့ဗျာ။ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကလည်း အရူးလာခေါ်တာဆိုတော့ အံ့ဩနေကြ တာပေါ့ဗျာ။

"ဒါဆို ခေါ်လိုက်ဗျာ"

ကျုပ်က ကိုမင်းယာကို ပြောတော့ ကိုမင်းယာက...

"ဟာ...တာတေ၊ ရင်ကောင်က ဘယ်သူ့အိမ်မှ တက် တာ မဟုတ်ဘူး ကွ ။ ငါခေါ်လည်း လာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ လာ...မင်း လာကြည့်"

ကျုပ် ကိုမင်းယာဘေးကနေ ရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ ဗျ။ ဆံပင်တွေက ပခုံးပေါ်မှာ ဝဲကျနေတယ်။ မျက်တွင်း

က ဟောက်ပက်နဲ့ ။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကလည်း တော် တော်ရှည်နေပြီ။

"ဟာ...ကိုရင်ကောင်ကို ကျုပ် လုံးဝမမှတ်မိတော့ဘူး ဗျာ။ ပုံပျက်ပန်းပျက်ကို ဖြစ်နေတာပါလား"

"ဪ... တာတေကလည်း ၊ ရူးနေပါတယ်ဆိုမှ ကွာ။ ဘယ်မှာ နဂိုရုပ် ရှိတော့မှာ လဲကွာ"

ကျုပ်တို့ ကို ဝိုင်းဝကနေ မော့ကြည့်နေတာဗျာ။ ဝိုင်းထဲ လည်း ဝင်မလာဘူး။ ပုဆိုးက ခူးခေါင်းလောက် ဝတ်ထားတာ။ အပေါ်က ဖျင်ကြမ်း အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်ကို အပြင်ချပြီး ဖား လျားကြီး ဝတ်ထားတယ်။

"တာတေ...အောက်ဆင်းခဲ့ဦး"

သူ ကျုပ်ကို လှမ်းခေါ်နေတာ။ ကျုပ်ချက်ချင်းပဲ လှေ ကားက ဆင်းခဲ့တယ်။

"ကိုကြီးတာတေ... သတိထားနော်"

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို လှမ်းပြီး သတိပေးတယ်။ ကျုပ် ဝိုင်းထဲရောက်တော့ ကိုရင်ကောင်က ကျုပ်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့် နေတယ်ဗျို့။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေပုံပဲဗျာ။

"တာတေ...မင်းက ဒီပုံအတိုင်းပါပဲလားကွ"

ကျုပ် ကိုရင်ကောင်ကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

"ကိုရင်ကောင် တော်တော်ပိန်သွားတာပဲ"

ကျုပ်က စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်က လွတ် ခနဲ ပြောလိုက်မိတယ်။

"ဟကောင် တာတေရ၊ ငါက ရူးနေတာလေကွာ။ ထမင်းမှန်း၊ ဟင်း

မှန်းမသိအောင်ကို ရူးနေတာဆိုတော့ ပိန်တော့ တာပေါ့ကွာ"

"ဗျာ..."

ကျုပ်တော်တော်အံ့ဩသွားတယ်ဗျ။ ကိုရင်ကောင် အကြည့်တွေ၊ ပြီးတော့ ပြောတဲ့ စကားတွေက အရူးပုံစံ မဟုတ်ဘူး ဗျ"

"မင်း ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ကွ တာတေ။ ငါ မင်းကို ပြော စရာတွေ ရှိနေလို့ ကွ။ ဒီရက်မှာ မှ မင်းရောက်လာတာ ငါတော် တော်ကို ဝမ်းသာနေတာကွ"

"ကိုရင်ကောင် ခင်ဗျားနေကောင်းနေတာလား"

"အေး...ဟုတ်တယ် တာတေ။ ငါ နေကောင်းသွားတာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ကွ။ ဘယ်သူမှ တောင် မသိကြသေးဘူး။ မသိဆို အိမ်မှာ လည်း ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး လေကွာ။ ဘေးမဲ့ပွဲကိစ္စနဲ့ အဘတို့ ၊ အမေတို့ ရော၊ ကိုကြီး ရင်မောင်ရော အလုပ်များ နေကြတာမို့လား။ ငါပြန်ကောင်းနေတာ သူတို့ တောင် မသိသေးဘူးကွ"

"ကိုရင်ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတုံးဗျ"

"ငါ အဲဒီအကြောင်းတွေ မင်းကို ပြောပြချင်လို့ လာခေါ်တာကွ။ ငါတို့ အိမ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ကွာ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ ကြတော့ဘူးကွ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ညကတည်းက သွားအိပ် ကြတာ။ အိမ်မှာ က ငါတစ်ယောက်ပဲ ကျန်နေတာ။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်လို့ လာခေါ်တာကွ"

"နို့..ကျုပ်ရောက်နေတာ ကိုရင်ကောင် ဘယ်လိုသိတုံး"

"ငါတို့ ဝိုင်းရှေ့က ဈေးဆိုင်မှာ မင်းယာရဲ့ တူ ကျော်မိုး နဂါးဆေးပေါ့လိပ်တို့ ၊ လက်ဖက်တို့ လာဝယ်ရင်း ပြောနေတာ ကြားလိုက်လို့ ကွ။ ထ

နောင်းကုန်းက ဧည့်သည် ရောက်လို့ ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲလို့ မေးတယ်။ ကျော်မိုးက ကိုတာတေ တဲ့ ဗျာလို့ ပြန်ပြောတာ ငါကြားလိုက် လို့ မင်းရောက်နေမှန်း ငါသိ တာကွ"

"ကိုမင်းယာရေ...ကျုပ် ကိုရင်ကောင်တို့ အိမ်ကို ခဏ လိုက်သွားဦးမ ယ်ဗျို့။"

ကျုပ်က ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ ကိုမင်းယာ ကို မော့ပြီးပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုရင်ကောင်နဲ့ လိုက်လာ ခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ လူတွေက အရူးနဲ့ စကားတပြောပြော လုပ်ပြီးလျှောက် လာတဲ့ ကျုပ်ကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြ တာပေါ့ဗျာ။ ဟိုလူကြည့်၊ ဒီ လူကြည့်နဲ့ ဗျ။

ကိုရင်ကောင်တို့ အိမ်က အကြီးကြီးဗျ။ လူချမ်းသာရဲ့ အိမ်ကိုဗျ။

"ရှော့...သောက်ဟေ့ တာတေ။ မင်းက နဂါးဆေးပေါ့ လိပ် ကြိုက်တ ယ်ဆိုတာ စောစောက ကျော်မိုးပြောလို့ ငါသိတာ။ ကိုရင်မောင်ကလည်း နဂါးသောက်တယ်လေကွာ"

ကျုပ်က နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိပြီး ဖွာလိုက်တယ်။ မီးခိုးတွေကို အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

"ကဲ...ကိုရင်ကောင် ပြောဗျာ။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုတာ။ ကျုပ် က တော်တော်ကို သိချင်နေပြီဗျ"

ကိုရင်ကောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်တယ်။

"အင်း...မနက်ဖြန် ကဆုန်လပြည့်နေ့နော် တာတေ"

"ဟုတ်တယ်လေ ကိုရင်ကောင်"

"အဲဒီလိုလပြည့်ညမှာ ငါရူးသွားတာပေါ့ကွ တာတေရဲ့ "

"ဟာ...ဟုတ်လား ကိုရင်ကောင် "

"ဒီလိုကွ တာတေရ။ ငါတို့ ရွာရဲ့ မြောက်ဘက်က ယာတောတစ်ခုထဲ မှာ အိမ်ဝိုင်းကြီးတစ်ခု ရှိတယ် "

"ဘယ်လိုဗျ ကိုရင်ကောင်ရဲ့ ။ အိမ်ဝိုင်းက ရွာပြင်မှာ ဟုတ်လား။ ရွာ ထဲမှာ မဟုတ်ဘူး လား "

"ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ရွာပြင်မှာ ကွ။ ဝိုင်းက အကျယ် ကြီးပဲ။ အထဲ မှာ တိုက်ပျက်ကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းအနောက်ဘက်မှာ ပျံ ကျနေတဲ့ တန်းလျားလိုလို တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ ဝိုင်းကြီးတစ်ခု လုံးကတော့ မရန်းပင်တွေ၊ သရက် ပင်တွေ၊ ခွေးချိုပင်တွေနဲ့ ပြည့်နေ တာကွ။ အပင်ကြီးတွေမှ နည်း တဲ့ လုံးပတ်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး ဟေ့။ အသီးတွေဆိုတာလည်း သီးလိုက်သမှ ပြတ်ခဲနေတာကွ။ တစ်ဝိုင်းလုံးမှာ ချုံတွေကလည်း ပြည့်နေတာပေါ့ကွ။ လူသူအသွားအ လာမှ မရှိတာ "

"ဟင်...အဲဒီအထဲက သစ်သီးဝလံတွေကို သွားပြီးမခူး ကြဘူးလားဗျ "

"ဟာ...ဒါတော့ ခူးကြတာပေါ့ကွ။ နေ့ဘက်ကို လူစု ပြီး သွားကြတာ ပေါ့။ မှောင်လာရင်တော့ အဲဒီဝိုင်းကြီးနားကို ဖြတ်လျှောက်ရဲတဲ့ လူ တောင် မရှိဘူးကွ "

"ဘာဖြစ်လို့ တုံး ကိုရင်ကောင်ရဲ့ "

"အို...ဘာဖြစ်ရမှာ တုံး တာတေရဲ့ ။ အင်မတန် သရဲ ခြောက်တယ် လို့ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်က လူတိုင်းသိတာကွ "

"ဟင်...ဟုတ်လား။ တကယ်ခြောက်တာရော ဟုတ် ရဲ့ လားဗျ "

"တကယ်ခြောက်တာပေါ့ကွ။ ခြောက်လို့ ငါရူးသွား တာလေ"

"ဗျာ... ကိုရင်ကောင်ရူးသွားတာ အဲဒီဝိုင်းထဲက သရဲ ခြောက်လိုက် လို့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် တာတေ။ ငါပြောပြမယ်။ အဲဒီဝိုင်းကြီးက ချစ်တီးကု လားကြီး ပိုင်တဲ့ ဝိုင်းကွ။ အဲဒီဝိုင်းထဲမှာ အစက ဆီကြိတ် တဲ့ စက် ရှိတ ယ်တဲ့ ။ ငါတို့ တော့ ဘယ်မိမလဲ။ လူကြီးတွေ ပြန် ပြောကြတာပေါ့ကွာ။ ချစ်တီးက ဗမာမနဲ့ ညားတာတဲ့ ဟေ့။ အဲဒီ ချစ်တီးသေသွားတော့ ဗမာမ က ဒီမှာ ပဲ ဆက်နေတာတဲ့ ။ သူ့ အမျိုးအဆွေတွေနဲ့ ပဲ ဆီဆုံကို ဆက်လု ပ်နေတာဆိုပဲ။ အခုလို ကဆုန်လပြည့်ညမှာ သူ့အိမ်သားတွေက ရှေး ကျောင်းကြီးက ဘေးမဲ့ပွဲမှာ အငြိမ့်သွင်းတော့ တစ်အိမ်လုံး ပွဲသွားကြည့်ကြတာတဲ့ ။ အိမ်မှာ အဲဒီ ချစ်တီးမိန်းမကြီးပဲ ကျန်ခဲ့တာဆို ပဲ။ ဒီမှာ တင် ဓားပြတိုက် ခံရတာတဲ့ ဟေ့။ ဓားပြက ပစ္စည်းတွေတောင်း မှာ ပေါ့ ကွာ။ ဒီမိန်းမက မီးခံသေတ္တာသော့ ဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို မပြော ဘူးထင်ပါတယ်။ ဓားပြက ဆန်ကောကို ဖောက်ပြီး စိန်လည်ဂျာ လှည့်တော့တာပေါ့ကွာ။ ရွာထဲမှာ ကလည်း ရွာလုံးကျွတ် ပွဲသွား ကြည့် နေကြတာဆိုတော့ အော်သံဟစ်သံလည်း ဘယ်သူမှ မကြား ကြဘူးပေါ့ ကွာ။ နောက်တော့လည်း ဒီမိန်းမကြီးက မခံနိုင်တော့ သော့ပေးလိုက်ရ မှာ ပေါ့ကွာ။ မနက်မိုးလင်းခါနီးလောက် သူ့အိမ် သားတွေ ပြန်လာ တော့ မီးခံသေတ္တာလည်း ဟောင်းလောင်းကြီး ပွင့်လို့ တဲ့ ။ မိန်းမကြီးလ ညည်း စိန်လည်ဂျာလှည့်ထားတဲ့ လည်ပင်း က သွေးထွက်လွန်ပြီး ခေါင်းငို က်စိုက်ကြီးကျပြီး သေနေရောတဲ့ ကွ။ သူ့ကို စိန်လည်ဂျာလှည့်တဲ့ နေရာ က ဒီမိန်းမကြီးအိပ်တဲ့ အိပ် ခန်းကြီးထဲမှာ တဲ့ ကွ။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင် ခိုင်းပြီး ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီးမှ လှည့်တာတဲ့ ဟေ့။ အဲဒီရှေ့တည့်တည့်မှာ ကို ယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတစ် ချပ်ကလည်း ရှိတယ်တဲ့ ။

ထူးဆန်းတာက အဲဒီမှန်ကြီးမှာ အက်ကြောင်းတွေ ထင် နေသတဲ့ ကွ
။ လူတွေက ထင်တာကတော့ ဒီမိန်းမကို ဓားပြက
ရိုက်ပုတ်မေးရင်းမြန်းရင်းနဲ့ တစ်ခုခုနဲ့ ထိမိသွားတာဖြစ်မယ်လို့ ထင်ကြ
တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက အဲဒီမှန်ကြီးက အဲဒီအချိန်ကစပြီး
အရိပ်မပေါ်တော့ဘူးကွ"

"ဗျာ...ဘယ်လို...ဘယ်လိုဗျာ ကိုရင်ကောင်"

"အဲဒီမှန်မှာ ဘာပုံရိပ်မှ မပေါ်တော့ဘူးကွ တာတေရ။ မှန်ရှေ့မှာ မ
င်းရပ်ရင်လည်း မင်းပုံမပေါ်ဘူး၊ ငါရပ်ရင်လည်း ငါ့ပုံမပေါ်ဘူးကွ။ ဒါကို
ပြောတာ..."

"ဟာ...ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ။ မှန်ပါဆိုနေမှ တော့ ပုံမပေါ်ဘဲ ရှိပါ့မလား
ဗျ"

"ဟုတ်တယ် တာတေ။ ငါတို့ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက လူစုပြီး အဲဒီ
တိုက်ပျက်ကြီးကို သွားကြတာ။ အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုတက် ပြီး အက်ကြောင်း
တွေပြည့်နေတဲ့ မှန်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်ရပ်ပြီး ကြည့် ကြတာ...ဘယ်သူ့အရိပ်
မှ မပေါ်ဘူးကွ"

"ဟင်...အဲဒီမှန်ကြီးက အခု ဘယ်ရောက်သွားတုံးဗျ"

"ဘယ်မှ မရောက်ဘူးလေကွာ။ အဲဒီအိမ်ပျက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှ အ
ခုထိ ရှိနေတာပဲလေ"

"နို့... ကိုရင်ကောင် ရူးသွားတာက ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဘယ် လိုပတ်သက်
တာတုံးဗျ"

"အဲဒီနှစ်က ဘေးမဲ့ပွဲက ဒီနှစ်လိုပဲ လွှတ်စည်တာကွ။ ကဆုန်လပြည့်
ညမှာ ပွဲလာကြည့်တဲ့ ထိန်ကုန်းက ငါ့သူငယ်ချင်း အောင်သန်းကို ရွာပြင်

ဘက်လိုက်ပို့တာပေါ့။ အောင်သန်းကို ပို့ ပြီးတော့ ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ အဲဒီဝိုင်းကြီးဘက်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်မိတာကွ "

"ဟင်...ကိုရင်ကောင် ဘာတွေ့လို့ တုံး"

"မီးရောင်ဟေ့... မီးရောင်။ တိုက်ပျက်ကြီးအပေါ်ထပ်က ပြတင်းပေါက်မှာ လင်းနေတာကွ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း အဲဒီတိုက် ပျက်ကြီးဆီ သွားကြည့် မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ "

"နို့...ကိုရင်ကောင် မကြောက်ဘူးလား"

"ငါမကြောက်တတ်ဘူးကွ တာတေရ။ ငယ်ငယ်တည်း ကကို ငါမကြောက်တတ်တာ။ ငါသစ်သားလှေကားကြီးကနေ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့တာ။ လှေကားကြီးကလည်း ဟောင်းနေ တော့ လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်နဲ့ ကွ။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အလင်း ရောင်က အိပ်ခန်းထဲက ထွက်နေတာကွ။ ငါလည်း အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တာပေါ့"

"ဟင်...ဘာတွေ့တုံးဗျ"

"ဖယောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင် ထွန်းလို့ ကွ။ ဖယောင်း တိုင်မှ သေးသေး မဟုတ်ဘူး ဟေ့။ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီးကွ။ ဘယ်သူများ ရှိနေတုံးဆိုပြီး ငါအိမ်ကြီးထဲမှာ လှည့်ပတ်ကြည့် တယ်။ လူရှိလားဗျို့လို့ ငါအသံပြုကြည့်သေးတယ်။ ဘာသံမျှ မကြားဘူးကွ။ ရွာထဲက ပွဲက ဆိုင်းသံကလည်း ဆူနေတော့ ငါအသံပဲ မကြားလို့ လားဆိုပြီး သုံးလေးခါ အော်ကြည့်တာကွ"

"နို့...နေပါဦးဗျ။ ဖယောင်းတိုင်က ဘယ်မှာ ထွန်းထား တာတုံးဗျ"

"အက်ကြောင်းတွေထနေတဲ့ မှန်ကြီးရှေ့မှာ ကွ။ သံပြားကလေးခံပြီး ထွန်းထားတာ။ အဲဒီမှာ ငါလန့်သွားတာပေါ့"

"ဟင်...ဘာကိုတုံးဗျ"

"ငါတို့ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက လာလာကြည့်နေတဲ့ မှန်ကြီးက ဘယ်တုံးကမှ ပုံရိပ်ပေါ်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ အခုကြည့် လိုက်တော့ မှန်ကြီးထဲမှာ ငါ့ပုံက အထင်းသားကြီး ပေါ်လို့ ဟေ့"

"ဟာ...ဟုတ်လားဗျ"

"ငါအံ့ဩပြီး ကြည့်နေတုန်းမှာ ကွာ မှန်ထဲက ငါ့ပုံက ပါးစပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြတယ်ကွ"

"ဟင်...ခင်ဗျားပြုံးလို့ မှန်ထဲက ပြုံးတာနေမှာ ပေါ့ဗျ။ မှန်ပါဆိုမှ ကို ရင်ကောင်ရာ..."

"ဘယ်က ပြုံးရမှာ တုံးကွာ။ ငါအရမ်းအံ့ဩသွားပြီး မှန်ထဲက ငါ့ပုံကို သေသေချာချာကြည့်မိတယ်ကွ။ ပါးစပ်က ပြုံးနေရာကနေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဟလာရောဟေ့။ သွားတွေ တဖြည်းဖြည်း ရှည်ထွက်လာလိုက်တာကွာ အစွယ်ကြီးတွေ ဖြစ် လာရောဟေ့။ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း အကြီးကြီးတွေ ဖြစ်လာ တယ်။ ငါကြက်သေသေပြီး ကြည့်နေတာ။ လှုပ်ကို မလှုပ်မိဘူး။ နောက်တော့ လည်ပင်းပတ်ပတ်လည်မှာ အနီစင်းကြီး ပေါ်လာပြီး သွေးတွေ စီးကျလာတာ ဒလဟောပါပဲကွာ။ ဟာ...ဒီတော့မှ ငါချက်ချင်းသတိရသွားတာပေါ့။ ဒါ လူကြီးတွေပြောဖူးတဲ့ စိန် လည်ဂျာ အလှည့်ခံရတဲ့ ချစ်တီးမိန်းမကြီးပဲလို့ ငါလှည့်ပြေးမယ် လုပ်တော့ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတာက လှုပ်လို့ တောင် မရဘူးတာတေ"

"ဟင်...ဟုတ်လား"

"ဒီတုန်းမှာ ပဲ မှန်ထဲကနေ လက်ကြီးဖောက်ထွက်လာ ပြီး ငါ့ကိုဆွဲ"

တော့မယ်အလုပ်မှာ ငါ တအားလန့်ပြီး အသံကုန် အော်လိုက်မိတာကွ။ ဒီမှာ တင် ငါလှုပ်လို့ ရသွားပြီး ချာခနဲ လှည့် ပြေးတော့တာပေါ့။ လှေကားကြီးကနေ ပြေးအဆင်းမှာ ခြေချော် ပြီး ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ခေါင်းကို ဘာနဲ့ ဆောင့်လိုက်တယ် မသိ ပါဘူးကွာ။ သတိလစ်သွားတယ်။ သတိပြန်ရတော့ ငါဝိုင်းကြီး ထဲကနေ ပြေးထွက်လာတာကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ သတိမရှိတော့ ဘူး။ ဘယ်ဘက်ကို ပြေးနေမှန်းကို မသိတာ။ နောက်တော့ ငါ့ ခေါင်းတွေမူးပြီး လဲကျသွားရောဟေ့။ ငါသတိရတော့ အနောက်ဘက်က တောထဲရောက်နေတာကွ။ ငါတောထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သတိမေ့နေလဲတော့ မသိဘူး။ ရွာကိုပြန်ရောက်တော့ ငါ့ရွာကလူတွေကို တစ်ယောက်မှ ကို ငါမမှတ်မိတော့ဘူး။ ငါမြင်ခဲ့ တာတွေကိုလည်း ဘာမှ သတိမရဘူး။ ငါ့အိမ်ကိုတောင် ငါမမှတ် မိဘူးကွ။ အဲဒီကတည်းကစပြီး ငါသွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွား တာပေါ့ကွာ။ ပြန်ကောင်းသွားတာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေး တာ။ ငါ့အိမ်ကလူတွေ တောင် ငါကောင်းသွားတာ မသိကြသေးဘူး တာတေ"

"မနက်ဖြန် လပြည့်ညပဲဗျ ကိုရင်ကောင်ရဲ့ "

"အဲဒါကြောင့် မင်းရောက်လာတာ ငါဝမ်းသာသွားတယ် လို့ ပြောတာကွ"

"နီ...ကိုရင်ကောင်က ဘာများ လုပ်ချင်လို့ တုံး"

"ငါ အဲဒီမှာနဲထဲက သရဲမကြီးကို ရှင်းပစ်ချင်တယ်။ ဒီလိုမလုပ်ရင် ဒီရွာကလူတွေ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ငါ့လို ထပ်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ် တာတေ"

"ဪ...ဒီလိုကြောင့် လား"

"ဟုတ်တယ် တာတေ။ ဒါပေမဲ့ ငါနားမလည်တာက မှန်ထဲကို ဒီသရဲ"

မကြီး ဘယ်လိုရောက်နေတာတုံးဆိုတာပဲကွ"

"ဒါက ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုရင်ကောင်ရ။ ကျုပ်ကို ကျုပ် ဆရာကြီး စိုင်း နွဲ့ဖ ပြောပြဖူးတယ်။ သေခါနီးလူတစ်ယောက်ဟာ မှန်ထဲက သူ့ပုံကို စိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ သေသွားရင် အဲဒီမှန်မှာ ဖျတ်ခနဲ အက်ကြောင်းတွေထပြီး ဝိညာဉ်က မှန်ထဲကို ဝင်သွား ရောတဲ့ ဗျ။ ဒါကြောင့် သိတဲ့ လူတွေက အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် သေတော့မယ်ဆိုရင် အိမ်မှာ ရှိတဲ့ မှန်တွေကို အဝတ်တွေနဲ့ လိုက် ပြီး အုပ်ကြတာပေါ့ဗျ"

"ဟေ...အဲဒီလိုလားကွ တာတေရ။ ငါက ဒါတွေကို သိမှ မသိတာ"

"ကိုရင်ကောင်တို့ ငယ်ငယ်က ဒီမှန်ကြီးကို သွားသွား ကြည့်ကြတာ အရိပ်မပေါ်ဘူးဆို"

"အေးလေ...ဟုတ်တယ်"

"အဲဒီကတည်းက ဒီမှန်ကြီး ထူးနေပြီဆိုတာ သိရမှာ ဗျ"

"ဟာ...ထူးနေတာတော့ သိတာပေါ့ တာတေရ။ ဒီမှန် ထဲမှာ သရဲမကြီးရှိနေမယ်လို့ တော့ ဘယ်သူမှ မတွေးမိဘူးလေ ကွာ။ နို့...ဖ ယောင်းတိုင်က ဘယ်သူလာထွန်းတာတုံးကွ"

"အဲဒါကတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းနေတာဗျ။ ကျုပ် အထင်ပြောရရင်တော့ ဒီမိန်းမကြီး လူ့ဘဝတုန်းက ညံတောက ဘေးမဲ့ပွဲမှာ ကုသိုလ်အမြဲလုပ်ဖူးတယ်နဲ့ တူတယ်ဗျ။ ဒီကုသိုလ် ကြောင့် ဒီလို ဘေးမဲ့ပွဲလုပ်တဲ့ ကဆုန်လပြည့်ညမှာ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် အလိုလိုပေါ်လာတာနဲ့ တူတယ်။ ပြီးတော့ မှန်ထဲကနေ အပြင်ကို ဒီတစ်ညမှာ ထွက်လို့ ရတယ်နဲ့ တူတယ်ဗျ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တာတေရ။ မနက်ဖြန် ကဆုန်လပြည့် ညမှာ မင်းနဲ့

ငါ အဲဒီမှန်ကြီးကို သွားပြီးရိုက်ခွဲပစ်လိုက်ကြရအောင် ကွာ။ ဘယ့်နှယ် တုံး..."

"ဒီကိစ္စကို မနက်ဖြန်ညမှာ ကျုပ်လုပ်မှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရမ်းလုပ်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ တော်တော်ကြာ အဲဒီမှန်ထဲကနေ ထွက်သွားပြီး ရွာ ထဲက တခြားမှန်တွေထဲ လျှောက်ဝင်နေမှ ဒုက္ခ တွေဖြစ်ကုန်မှာ ကိုရင် ကောင်ရဲ့ "

"ဟေ... ဒါဆိုရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာ တုံး"

"ကျုပ်လုပ်မယ် ကိုရင်ကောင်။ မနက်ဖြန်ညတော့ ခင်ဗျားဘယ်မှ မသွားနဲ့ ။ ဒီအိမ်ကပဲ ကျုပ်ကိုစောင့်နေ။ ကျုပ်လာ ခေါ်မယ်။ ကျုပ်လာမခေါ်မချင်း ခင်ဗျားဘယ်မှ မသွားနဲ့ နော် ကိုရင်ကောင် "

"အေးပါကွာ "

"ဪ...နေဦးဗျ။ ခင်ဗျားကောင်းသွားတာကိုလည်း ဘယ်သူ့မှ မသိစေနဲ့ ဦး။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်နေဦး ကိုရင်ကောင် "

"အေး...အေး၊ ငါသဘောပေါက်တယ် တာတေ "

"ကဲ... ဒါဆိုရင် ကျုပ် ကိုမင်းယာတို့ အိမ်ကို ပြန်ဦး မယ် "

ကိုမင်းယာတို့ ဝိုင်းထဲကို ကျုပ်ပြန်ရောက်တော့ အားလုံး က ကျုပ်ကို စောင့်နေကြတာမျိုး။

"ဟာ...တာတေရာ၊ ငါတို့ မှာ မင်းအတွက် စိတ်ပူနေ ကြတာကွ။ မင်းကလည်း အရူးရင်ကောင် ခေါ်တာပဲ လိုက်သွား ရတယ်လို့ ကွာ "

ကိုမင်းဒင်က ကျုပ်ကို ပြောသဗျ။ ကျုပ်က အဖြစ်အပျက် တွေကို ခပ်တိုတိုပဲ သူတို့ ကို ပြောပြတယ်။ သူတို့ လည်း တော် တော်ကို အံ့ဩနေကြတာပေါ့ဗျ။

"တာတေ...မင်းသတင်းကိုတော့ ငါတို့ ကြားပြီးသား ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီကိစ္စ နိုင်ပါ့မလား"

"ဟာ...ရတယ် ကိုမင်းယာ။ ကျုပ်စောစောကပြော သလို ကြက်တစ် ကောင်သာ ရှာပေးဗျာ။ ပြီးရင် ထမင်းတစ်အိုး ချက်မယ်ဗျာ"

"ဟာ...ဒီအတွက်တော့ မင်းဘာမှ မပူနဲ့ ။ မင်းစောစော က ပြောပြီး ကတည်းက မင်းဒင်နဲ့ ၊ ကျော်မိုးနဲ့ ရွာထဲသွားကြပြီ။ မင်းလိုတာတွေ အားလုံး ငါတို့ အဆင်သင့်လုပ်ပေးမယ်။ မင်းဒင် က ငှက်ပျောဖက်ပါ တစ်ခါတည်း ခုတ်လာမှာ ကွ။ မပူနဲ့ တာတေ"

ကိုစိန်မိုးကလည်း ဝင်ပြောတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကောင်တွေ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိကတော့ ပျော်နေကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင် တွေက ဒီပွဲမျိုးတွေ သိပ်ကြုံချင်ကြတာမို့လား။ အခုတော့ တည့် တည့်ကို တိုးနေပြီလေ။

ညရောက်တာနဲ့ ကျုပ်လိုချင်တာတွေ အားလုံးရောက်လာ တာမျိုး။ ထမင်းတောင်းထဲမှာ ငှက်ပျောဖက်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ထမင်း ထုပ်ကြီးဗျ။ ကြက်သားဟင်းနံ့ကတော့ ငှက်ပျောဖက်ကို ပေါက် ထွက်နေတာမျိုး။ မွှေးချက်ဗျာ ...။

ည ၉ နာရီလောက်ရောက်တော့ ကျော်မိုးက နတ်ဝင် သည် ကြီးခေါ်ပြီး ရောက်လာရောဗျ။ နတ်ဝင်သည် ကြီးက ထိန် ကုန်းကလို့ ပြောတယ်။ နာမည်က ဒေါ်လုံးကြည်တဲ့ ။ ကျုပ်က ဒေါ်လုံးကြည်ကို အ ကျိုးအကြောင်းတွေ ရှင်းပြလိုက်တော့ ဒေါ်လုံး ကြည်ကလည်း စိတ်ပါ လက်ပါပါပဲဗျာ။ သူကူညီမယ်လို့ ပြောပါ တယ်။

ဒါနဲ့ ကိုမင်းယာရယ်၊ ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိရယ်၊ ကျုပ် ရယ်၊ ဒေါ်လုံးကြည်ရယ် ညံတောသချိုင်းထဲကို ရောက်လာရော မျိုး။ ညံတော သချိုင်းက အကျယ်သားဗျ။ ရှေးဟောင်းရွာကြီးရဲ့

သင်္ချိုင်းဆိုတော့လည်း အုတ်ဂူတွေက များ သားဗျ။ ဂူပျက်၊ ဂူဟောင်း တွေရော၊ ဂူသစ်တွေပါ မနည်းပါဘူးဗျာ။

ကျောက်ခဲက ကျုပ်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးပြတယ်။ ကျုပ်က ခပ်ကြီးကြီး ဂူတစ်လုံးကို ရွေးလိုက်တယ်။ ရှေ့မှာ က မြက်ခင်း ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ ဒေါလုံးကြည်အတွက် ထိုင်လို့ ပြုလို့ ကောင်း တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်က သံမဏိဆီက ထမင်းတောင်းယူပြီး ဂူပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းလိုက် တယ်။ ဒေါလုံးကြည်ကတော့ ဂူရှေ့က မြက်ခင်းပေါ် မှာ ဆံပင်ကို ဖား လျားဖြန့်ချပြီး လက်အုပ်ကလေးချီနေတယ်။ ကျုပ်က ရေဖလားနဲ့ ရေတစ်ခွက်လည်း ဂူပေါ်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂူထိပ်မှာ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ထွန်းပြီး စိုက်လိုက် တယ်။

မဲဝါကို ကျုပ်ပင့်ပြီပေါ့ဗျာ။

"အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊ တောင်တံငါ့ကွန်၊ မြောက်ရူဝံအ တွင်း မည်သည့် နေရာတွင် ရောက်ရှိလို့ နေသည် ဖြစ် စေ၊ ကျုပ်တာ တေက ပင့်ဖိတ်ပါတယ်။ ထမင်းပွဲ၊ ဟင်းပွဲများ နဲ့ ကြိုနေပါတယ်။ အမြ န်ဆုံးသြွာကခဲပါ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီး မဲဝါ ဗျာ "

ကျုပ်က မဲဝါကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပင့်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခေါက် ...။

"ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး"

ဒေါလုံးကြည် လက်ကြီးတွေ ကွေးကောက် လာပြီး ပါးစပ်ကလည်း တဟီးဟီးနဲ့ အသံကြီးထွက်လာတယ်ဗျို့။ တစ် ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။ ဖားလျားချထားတဲ့ ဆံပင် ကြီးတွေ ကြားကနေ အုတ်ဂူ ပေါ်မှာ ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းတွေ၊ ဟင်း တွေကို ကြည့်နေတယ်ဗျာ။

ဟော...ခုန်ပြီဗျို့၊ ခုန်ပြီ။ မဖဲဝါ ဂူပေါ်ကို လွှားခနဲ ခုန်တက်သွားပြီ။ ဟာ...စားပြီဗျို့။ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကို ပြိုက်ခနဲ ပြိုက်ခနဲ ကုန်အောင်ကို စားနေတာဗျ။ စားရင်းနဲ့ ကျုပ် ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

"ဒီလိုပါ မဖဲဝါ။ ညံတောရွာပြင်က တိုက်ပျက်ကြီးထဲ မှာ မှန်ကြီးတစ်ချပ်ရှိတယ်။ မှန်က ကွဲအက်နေတယ်လို့ ပြော တယ်။ ကျုပ်တော့ မရောက်သေးပါဘူး။ အဲဒီမှန်ထဲမှာ မကောင်း ဆိုးဝါးရှိနေတယ်လို့ ညံတောက ကိုရင်ကောင်က ပြောလို့ လူ တွေအန္တရယ်မဖြစ်အောင် ရှင်းပစ်ချင်လို့ ပါဗျာ"

"အရူးရင်ကောင် ပြောတာမို့လား။ ဟုတ်တယ်...။ ဒီကောင်မ ရင်ကောင်ကို ခြောက်လိုက်တာ။ ရင်ကောင် သွက် သွက်လည်ရှူးသွားတယ် ။ အဲဒါ ချစ်တီးမယား သရဲမ။ ဓားပြက လည်ပင်းကို စိန်လည်ဂျာလှည့်ပြီး သတ်သွားတာ။ ဒီကောင်မ မှန်ထဲမှာ အောင်းနေတယ်။ မှန်ရှေ့မှာ လာရပ်လို့ ပုံပေါ်တဲ့ လူရဲ့ ပုံရိပ်ထဲကို သူဝိညာဉ်ဝင်ပူးပြီး ခြောက်လှန့်တာ။ တာတေ...နင် ရှင်းချင်ရင် သိမ်ဝင် အပ်ချည်နဲ့ မှန်ကို နာနာပတ်ပြီး မှန်ကို ငါ့ဆီ ယူခဲ့။ ဒီအတိုင်း မှန်ကို ရိုက်ခွဲလိုက်လို့ ကတော့ ရွာထဲက မှန်တွေ ထဲဝင်ပြီး သောင်းကျန်းမှာ သေချာတယ်။ ကြားလား..."

"ကြားပါတယ် မဖဲဝါ။ ဒါဆိုရင်...မနက်ဖြန်ည သန်းခေါင်ကျော်ရင် ကျုပ် အဲဒီမှန်ကို ဒီညံတောသင်္ချိုင်းထဲ ယူ ခဲ့ပါ့မယ်။ သင်္ချိုင်းရှင်မကြီးကို ယ်တိုင် ဒီသရဲမကို ရှင်းပေးပါ"

မဖဲဝါက ခေါင်းညိတ်တယ်ဗျ။ ထမင်းတွေလည်း ကုန် သွားပြီဆိုတော့ ရေခွက်ထဲက ရေတွေကိုသောက်ပြီး အပေါ်ကို မော့ကြည့်တယ်။

ဟော...မဖဲဝါ သွားပြီဗျို့။ ဒေါ်လုံးကြည် နောက် ကိုလန်ကျသွားပြီ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုမင်းယာက ဒေါ်လုံးကြည်ကို ပြေးပွေ့ ပြီး လှုပ်နှိုးရတယ်။ ကျော်မိုးက ဒေါ်လုံးကြည်ကို ညတွင်းချင်း ထိန်ကုန်းကို လှည်းနဲ့ ပြန်ပို့တယ်။ ကျုပ်က ဒေါ်လုံးကြည်သုံးဖို့ စွဲဖို့ ပေးလိုက် ပါတယ်။

ကိုမင်းယာက သိမ်ဝင်အပ်ချည်လုံးတစ်လုံး ပေးတယ်ဗျ။ သိမ်ဝင်အပ်ချည်လုံးဆိုတာက ရဟန်းလောင်းသိမ်ဝင်ရင် ထည့် ပေးလိုက်တဲ့ အပ်နဲ့ အပ်ချည်ပေါ့ဗျ။

ကဆုန်လပြည့်ည ၁၀ နာရီထိုးတော့ ကျုပ်ရယ်၊ ကိုရင် ကောင်ရယ်၊ ကိုမင်းယာရယ်၊ ကျုပ်ကောင် ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိ ရယ် ရွာပြင်က တိုက်ပျက်ကြီးရှိတဲ့ ဝိုင်းကြီးကို လာခဲ့ကြတယ်ဗျ။

ကျုပ်တို့ ဝိုင်းထဲကို ချက်ချင်းမဝင်ဘူးဗျ။ အပြင်ကပဲ အရိပ်အခြည်ကြည့်နေကြတာ။ ၁၂ နာရီထိုးတော့မှ ...

"ဟာ...ကိုကြီးတာတေ၊ ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ "

ကျောက်ခဲက ခပ်တိုးတိုး ပြောရောဗျ။

"ဘာတုံး ကျောက်ခဲ"

"ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ အိမ်ပျက်ကြီးက မီးလင်းသွားပြီးဗျ"

ဟာ...ဟုတ်သားဗျ။ တိုက်ပျက်ကြီးအပေါ်ထပ် ပြတင်း ပေါက်က အလင်းရောင်ထွက်လာတယ်။

"ကဲ...ဒါဆို သွားကြစို့"

ကျုပ်တို့ အုပ်စု ဝိုင်းထဲဝင်ပြီး တိုက်ပျက်ကြီးထဲကို ဝင်ခဲ့ ကြတယ်။ လှုပ်စိလှုပ်စိဖြစ်နေတဲ့ လှေကားကြီးပေါ်ကို တစ် ယောက်ချင်း တက်

လာခဲ့တယ်။ အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အလင်း ရောင်ထွက်နေတဲ့ အိပ်ခန်းကြီးထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

ဟာ... ကိုရင်ကောင်ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲဗျို့။ ဝါဆိုဖယောင်း တိုင်ကြီးတစ်တိုင် သံပြားကလေးပေါ်မှာ ထွန်းထားတယ်။ ဘယ်သူ ထွန်းထားတာလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျို့။

သူတို့ လေးယောက် မှန်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် သွားရပ်ကြတယ်။ ဘယ်သူမှ အရိပ်မပေါ်ဘူးဗျ။ ကျုပ် က နောက်ဆုံး။ ကျုပ်မှန်ရှေ့မှာ သွားရပ်တယ်။ ဟာ...ကျုပ်ပုံ ကြီးက မှန်ထဲမှာ ထင်းလို့ ဗျ။ မှန်က ကိုယ်လုံးပေါ်ဗျ။ နံရံမှာ ဒီအတိုင်း ထောင်ထားတာ။ အက်ရာတွေကတော့ မှန်ပေါ်မှာ အပြည့်ပဲဗျို့။

"ကဲ...နောက်ဆုတ်ကြ"

ကျုပ်ကပြောတော့ အားလုံး ဘေးတစ်ဖက်စီ ဆုတ်သွား ကြတယ်။ မဲဝါပြောတဲ့ သိမ်ဝင်အပ်ချည်လုံးကို အိတ်ထဲက အဆင်သင့်ထုတ်ယူလိုက်တယ်။

ဟော...စပြီဗျို့။ ကျုပ်က ဘယ်လိုပဲလှုပ်လှုပ် မှန်ထဲက တာတေက တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လို့ ဗျ။ ဘာမှ မလှုပ်ဘူး။ ကျုပ် က ခြေထောက်မြှောက်တယ်။ သူက မမြှောက်ဘူးဗျ။ ကျုပ်က လက်မြှောက်တယ်။ မှန်ထဲက တာတေက မမြှောက်ဘူးဗျ။ ကျုပ် က နောက်ဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ မှန်ထဲက တာတေက မလှည့်ဘူးဗျို့။

"ဟာ..."

ဒီတော့မှ ကိုမင်းယာတို့ ၊ ကျောက်ခဲတို့ ၊ သံမဏိတို့ တော် တော်ကို အံ့ဩသွားကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ပုဆိုးကို ခါးတောင်း ကျိုက်လိုက်တ

ယ်။ ဟာ...မှန်ထဲက တာတေက ခါးတောင်း မကျိုက်ဘူးဗျို့။

"ကဲ...မြင်ပြီမို့လား တာတေ။ သတိထားနော်"

ကိုရင်ကောင်က ကျုပ်ကို သတိပေးပြီဗျ။ ဟော... လုပ်ပြီဗျို့ လုပ်ပြီ။ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး အစွယ်တွေထုတ်ပြနေပြီဗျ။

ကျုပ် မှန်ရှေ့ကို လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက သိမ်ဝင်အပ်ချည်ကို ဆွဲယူပြီး မှန်ကို ခပ်သွက်သွက်ပတ်တယ်။ တစ်ပတ်၊ နောက်တစ်ပတ်၊ ပြီးတော့...နောက်ထပ်၊ နောက်ထပ်။ ကျုပ်ဘယ်နှုတ်တောင်ပတ်လိုက်မှန်း မသိပါဘူးဗျ။ မှန်တောင် ပျောက်သွားတာဗျို့။ ဒီတော့မှ ကျုပ်က ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးကို လှဲပြီး ပခုံးပေါ်တင်ထမ်းတယ်။ ကိုရင်ကောင်ပြေး လာပြီး တစ်ဖက်က ဝင်ထမ်းတယ်ဗျ။

ကျောက်ခဲနဲ့ သံမဏိက သူတို့ ထမ်းမယ်ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်ကောင်က...

"ဖယ်ကြစမ်း ကောင်လေးတွေ။ ငါ့ကို ရူးအောင်လုပ်တဲ့ ဟာမကို မဖဲဝါလက်ထဲ ငါကိုယ်တိုင် အပ်မယ်ကွ"

လို့ အော်ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ မှန်ထဲက သရဲမက ကျုပ်တို့ အကြံကို သိသွားပုံပဲဗျ။

"ဝုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း"

ဟာ...မှန်ထဲကထွက်လာတဲ့ အသံတွေဗျ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခုန်ပေါက်နေတဲ့ အသံမျိုးဗျို့။

"ဂလွမ်း...ဂလွမ်း...ဒုန်း"

အို...ဘာတွေများ တွန်းလှဲနေသလဲ မှတ်ရတယ်။ မှန်ထဲ ကနေ အသံ

မျိုးစုံ ထွက်လာတာမျိုး။ ဒါပေမဲ့ သိမ်ဝင်အပ်ချည်ကို ဖောက်ပြီးထွက်နိုင် ပုံ မပေါ်ဘူးဗျ။

ကျုပ်နဲ့ ကိုရင်ကောင်က မှန်ကြီးထမ်းပြီး ညံ့တောသင်္ချိုင်း ရောက် အောင် ပြေးကြတာပေါ့ဗျ။ ကိုမင်းယာတို့ ကလည်း နောက် က ပြေးလို က်လာကြရတာပေါ့။ ရွာဦးက ရှေးကျောင်းကြီးက ဆိုင်းသံကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းထားတာပေါ့ဗျ။

သင်္ချိုင်းထဲရောက်တော့ ကျုပ်က မှန်ကို ထနောင်းပင်ပျို ကလေးမှာ ထောင်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်မှာ အသင့်ပါ လာတဲ့ မျက်ကွင်း ဆေးကို ကျုပ်ယူလာတဲ့ ကျောက်ပြားလေးမှာ ရေပုလင်းကလေးဖွင့်ပြီး ရေထည့်သွေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်စိတွေကို ကွင်းလိုက်တာပေါ့ဗျ။ ဒီပွဲမျိုးကို ကျုပ်ဘယ်လက် လွတ်ခံမှာ တုံးဗျ။ ဒီပစ္စည်းတွေက ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲမှာ အမြဲပါ နေကျဗျ။

"သင်္ချိုင်းရှင်မကြီး မဖဲဝါခင်ဗျ။ မှန်ချပ်ကြီးကို ကျုပ် ယူလာပါပြီ။ အမြန်ဆုံးကြွလာခဲ့ပါခင်ဗျား"

"ရူး...ရူး...ရူး...ရူး...အိ...အိ...အိ"

ဟော...မဖဲဝါက ကျုပ်တို့ ကို စောင့်နေပုံပဲဗျ။ ချက်ချင်း ကို ရောက် လာတာ။ ဟော...ဟော... လာပြီဗျို့။ ဂူတွေအပေါ်က ရွေ့လာတာ။ သူ့ခွေးကြီးကတော့ နွားပေါက်လောက်ရှိတဲ့ ကောင် ကြီးဗျ။ ဂူတွေကြား က လျှောက်လာတာမျိုး။ မဖဲဝါက မှန်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ သူကြည့်တာကို ကျုပ်ချက်ချင်းသ ဘောပေါက်တယ်။ မှန်မှာ ကျုပ် ပတ်ထားတဲ့ သိမ်ဝင်ကြိုးတွေကို ဖြတ် ခိုင်းတာလေ။

ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲက ဓားကလေးထုတ်ပြီး ချက်ချင်း ပြေးဖြတ်ပစ်

လိုက်တယ်။ ကြိုးတွေအားလုံး ပြတ်သွားပြီး ထနောင်း ပင်ပျိုကလေးမှ ထောင်ထားတဲ့ အက်ရာတွေနဲ့ မှန်ချပ်ကို မဖဲဝါ က စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဂူပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ မဖဲဝါက ဆယ့်နှစ်ပေ၊ ဆယ့်သုံးပေလောက် မြင့်နေတာမျိုး။ ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချထားတာ ကလည်း အရှည်ကြီးပျ။ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း လက်ဖက် ရည်ပန်းကန်လောက်ရှိမှာ ။ နီရဲပြီး မှောင်ထဲမှာ အရောင်တွေ တောက်နေတာမျိုး။

ဟော...မဖဲဝါ လက်တစ်ဖက် ရှေ့ကိုဆန့်ထုတ်လိုက် တယ်။ မှန်ဘက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေတာပျ။ ကျုပ် လည်း မှန်ကို သေသေချာချာကြည့်နေတာပေါ့ပျ။

ဟာ...မှန်ထဲက ထွက် လာပြီပျို့။ ခြေထောက်ကြီးပျ၊ ခြေထောက်ကြီးလှမ်းထွက်လာတာ။ ဟော... နောက်ထပ်ခြေ ထောက်တစ်ဖက်။ ဟာ... တစ်ကိုယ်လုံးထွက် လာပြီပျို့။ ဆံပင် ဖားလျားကြီးချထားတဲ့ မိန်းမကြီး ။ ထဘီက ဒူးခေါင်းအပေါ် လောက်အထိ တိုတိုကြီးဝတ်ထားတာပျို့။

"ဝူး...ဝူး...ဝူး...အိ...အိ"

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးက ရုတ်တရက် ထအူလိုက်တာ ကျုပ် တောင် လန့်သွားတာပျို့။ ကြက်သီးတွေဆိုတာ ဖြန်းခနဲနေအောင် ထသွားတာ။

မဖဲဝါက မှန်ထဲက ထွက်လာတဲ့ သရဲမကို တစ်ချက်စိုက် ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။ သရဲမကြီးက မဖဲဝါနောက်ကို လိုက်သွားပြီပျို့။

"ဝူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး"

မဖဲဝါရဲ့ ခွေးနက်ကြီးက သရဲမကြီးရဲ့ နောက် ခပ်လှမ်း လှမ်းက အူပြီးလိုက်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေတာပျို့။ ဟော...ပျောက်သွားပြီပျ။ အားလုံးပျောက်

သွားကြပြီ။

ကျုပ်တို့ လည်း သင်္ချိုင်းထဲမှာ မြေကျင်းတစ်ကျင်းတူးပြီး မှန်ချပ်ကို ထုခွဲမြှုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ဆိုရင် ကိုရင်ကောင် နေကောင်းသွားတဲ့ သတင်းဟာ ညံ့တောတစ်ရွာလုံးကို ပြန့်သွားတော့မှာ ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်တို့ လည်း ညံ့တောဘေးမဲ့ပွဲကို ရောက်တယ်ဆိုရုံပါ ပဲဗျာ။ မနက်ဝေလီဝေလင်းမှာ လှည်းကောက်ပြီး ထနောင်းကုန်း ကို ပြန်မောင်းလာခဲ့ကြတယ်။

တာတေ

(မှတ်ချက် ။ စိန်လည်ဂျာဆိုတာ ဆန်ပြာတဲ့ ဆန်ကော ကို အလယ်ကောင်က အပေါက်ဖောက်၊ ခေါင်းကနေ စွပ်ချလိုက် ပြီးတော့ လည်ပင်းကို ဆန်ကောနဲ့ လှည့်တာ လည်ပင်းက သွေးကြောတွေ ပြတ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ။ အင်မတန်မှ ရက်စက်တဲ့ ဓားပြ တွေသုံးလေ့ရှိတဲ့ နည်းတစ်ခုပေါ့ဗျာ။)